

MARNO JÁNOS

Még jobb

Hangszál híján megölt a szmog. Hirtelen hűlt a levegő, éppen elkerülte a figyelmemet, összegyűrődünk még a busz ajtajában egy hájas óriás-csecsemővel. Ez foglalkoztatott, mikor a buszról leléptem, és szőttem volna terveimet az esti munkára készülve, ereszkedve lefelé az Alkotáson a Márvány-sarokig. Bosszantott a buszban az a jelenet, elvonta figyelmemet az óvatos lélegzésről, ehelyett fújthattam magamban, mint a szegkovácsműhelyben gyermekkoromban a cigány fújató, bámultam arcán a kormot s a kékes-sárga és vörös izzást a pedállal hajtott kohóban, vitt csak úgy a lábam, miközben már javában ziháltam. Mentem tehát dúltan és tudván mélyen a gyomromban, hogy ez így nem fog menni; nem megy a beszéd, mindig eljön a pont, ahol meggondolom magam, és visszakeresek: rögtön a sarok után, épp a szépségszalonnánál megtorpantom, néztem a szennyes égdarabokat, és megcéloztam a kiskereskedő boltokat meg a kínait, ahol már egyszer rosszul voltam. Amit túléltem akkor, az most odáig el sem enged, gondoltam, itt az ideje, mondta egy hang, moss szépen fogat, és lefektetlek, gyereket azonban nem láttam többet, idegenek a zebrán átlökdöstek, neki egy hullámzó drótkerítésnek. Hozzácsapódtam és megkapaszkodtam, mert fagyott rongydarab lett a lábam, mely ha fölenged, ott ül egy tócsában az ember, akit a többi embernek muszáj kerülgetnie, és ez persze a legtöbbször ingerültséget szül, és ingerültségük a belemre megy, amire rengeteg levegőt nyelek, s a szakorvos szerint ezzel már együtt kell élnem, mint a halottaimmal, akik bennem rekedtek. A levegő hirtelen hűlt le és telt meg szennyel, jól jött a háló, belecsimpaszkodtam, és hamar bennem is elsötétedett. Nem számítottam fénylagútra,

MARNO JÁNOS (1949) Budapest

sem arra, hogy ide visszatérhetek,
 csak viszolyogtam. Mielőtt megszakadt
 a vétel, és azután is, hogy újra-
 eszméltem. Kvázi satuban találtam
 magam, megkeményedetten-holtan,
 s eszerint haladhattam is foltokban
 át a mocskos vasúti felüljárón,
 ahonnan lenézve jó látni a sín-
 párok gabalyodványát. Ők én vagyok
 már, ahogy a költő mondja. Aki már-
 pedig nem én vagyok, egy átkelő
 pont, elveszőben, még haza kell érnem,
 ez foglalkoztatott, és ha elütnek
 közben, mért ne lehetne úgy az még jobb.

A fájdalom

Nyelvpocsékolás. Kilépni az idő
 domborművéből a megszedítő
 térbe – mintha szemgolyód a pusztá
 gondolatra egyszer csak egy másfél
 fordulattal önmagába nézne.
 Tekintete ott rögzülne, fehére
 rekedve rajtad kívül, megkövülten
 az embertelen erőfeszítéstől.
 A Főtér néptelen ilyenkor. Egy-
 egy érszakasz könnyen kiugorhat
 ilyenkor a vádlin (alsó lábszáron),
 s elszíneződvén kövér piócahoz
 lesz hasonlatos. Hirtelen egy durva
 csípést érzel ott, odakapsz is rögtön,
 ám a nadrágszárad szövetében
 semmi szokatlan. Mért gondolj hát bármi
 rosszra a továbbiakban? Megéri
 egyáltalán beszélni róla? Szólni
 bárkinek, mintha beszélnél magadban,
 miután beleszívtál még a csikkbe,
 mely már a körmödre égett?
 Az már nem kérdés. Nyelvpocsékolás csak,
 kiszólni a térből, amit az ember
 éppen hátrahagyni készül. Vissza-
 húzódni néma birtokára, mely nem
 visszhangzik semmit, és attól nem is
 különbözik, egy pillanat műve már
 épp elég, hogy a fájdalom átjárja.
 És ha nincs fájdalom, mert az idő túl-
 haladta, tér sincs, mely ne porladna
 szét magába, régi időket össze-
 hordva fölelevenítő; szertartás lesz
 újra, rituális nyelvpocsékolás,
 és táncolni fogunk a végén, és
 cibálni egymást éjt nappallá téve.